

Soukromí

Každý člověk by měl mít právo na svoje soukromí a i na to jak s ním naloží. Ovšem některým lidem slovo soukromí nic nepraví...

Sama meškám na dědině, kaj jeden druhému vidí až do talířa. Proto by aji nebylo od věci varovat ludě, kteří se sem stěhujou.

Spoustě lidem to vadí a proto se zase stěhujou do měst, na druhu stranu se člověk kolikrazy opravdu nasměje, jak se dovídá různé teorie co robí ten, s kým je, a kaj ten chodí na take velké hříby, jaktože se mohl kupit take auto, jak tak malo zarobí a že ten má děcko s tu a ten zas s jinu apod... No možná je to aji k smíchu, ale asi enem do té doby než je nabouráno naše soukromí... Ale když se to tak veme, aspoň se tudyk možem cítit jako v jedné velké rodině, jak nemá nikdo před nikým tajemství. Žádné tajemství.

Naopak život ve městě – to je podle mě jedno velké soukromí. Tam se nikdo o nikoho nestará, každému je všecko jedno, je jim jedno ezi suseda nikdo měsíc neviděl a tak...No možná do té doby než se začne z jeho bytu šířit podivně příšerný puch... Myslím sem, že tam se člověk fakt užije soukromí až až...

No, sice neustále slyšíme a vidíme o soukromí slavných, ale je enem na nás ezi nás to zajímá nebo ni. Stejně se myslím, že kdyby nechtěli, tak se jim nikdo nikdy do soukromí nedostane.

Ale stejně svůj život na dědině bych za nis nevyměnila. Vemte to tak... Když máte geburtstag nebo svátek nebo cokoli inšého – všeci o tym ví, popřeju Vám a tak. Ovšem na druhu stranu, život v takym směru leze aji do peněz bo než každému kupíte slavnostní půlku to tež není sranda.

Nakonec – svůj život se řídíme sami a o tym jak velké bude naše soukromí se rozhodujem tež sami...

Díky...Lischková, z Píšť'a